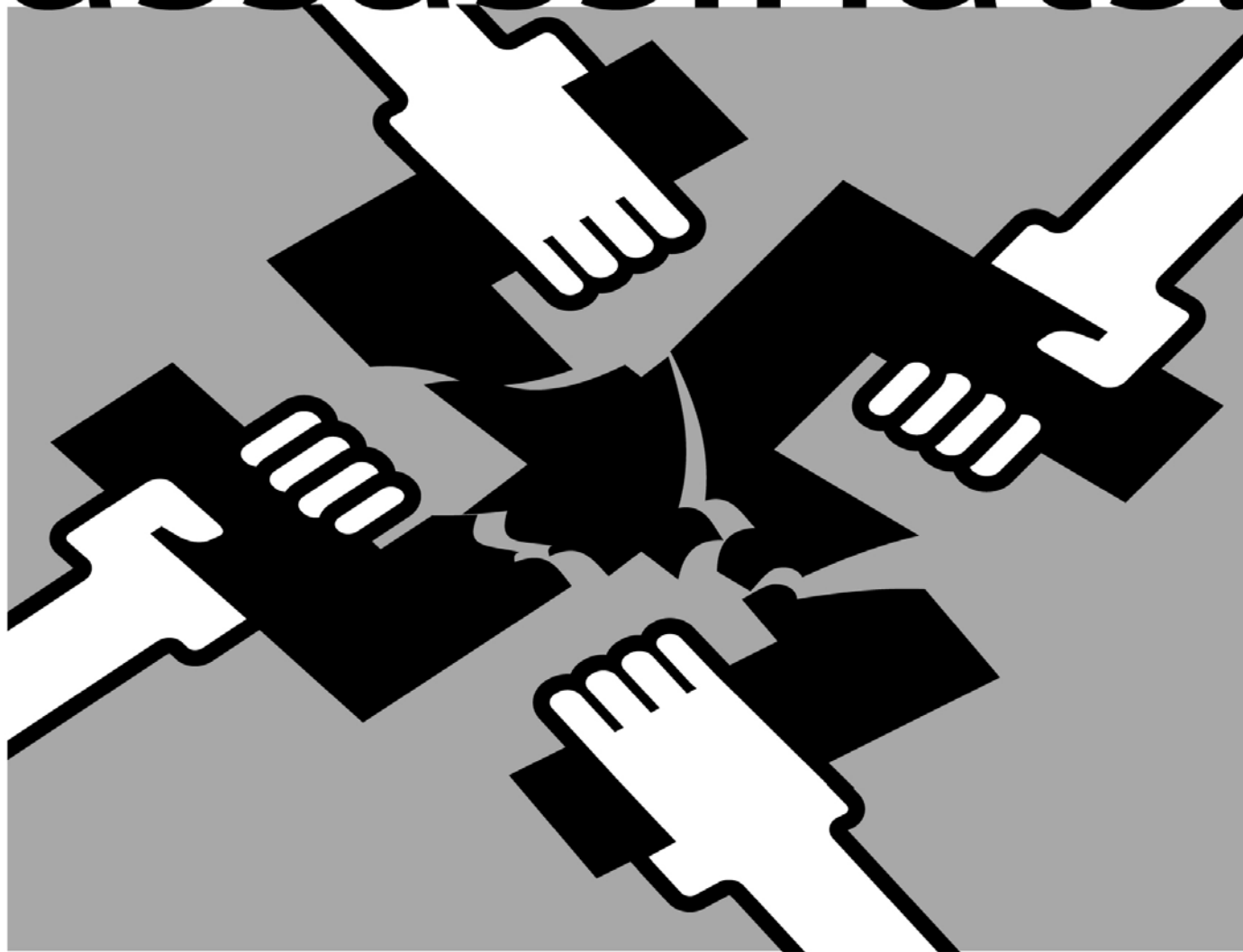

Pròu assassinatats!

nº 83 desembre 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Serveis públics	pàg 10-11
Pàgines centrals	pàg 8-9	Escoles d'adults	
Política	pàg 4-5	Mobilització escoles adults de presons	
<i>Annus horribilis</i>		Infraestructures. Privatització aeroports	
De les butxaques dels treballadors...		Internacional:	pàg 14-16
Sindical:	pàg 6-7	Sàhara. Kurdistan	
Tancaments del grup Prisa a Arts Gràfiques			
Trobada estatal contra la repressió			
Jornada immigració (REDI)			
		Correo Internacional, 134: Encuentro sindical lacionamericano	

Persépolls, de Marjane Satrapi i Vincent Paronnaud

Començarem donant pistes i ja sabem que molts no arriben al final d'aquest resum : aquesta és una pel·lícula d'animació (sí de dibuixos, volem dir), amb el detall que els dibuixos no són en colors (sí, són en blanc i negre), la major part de la història transcorre a l'Iran (exacte, aquell Iran que abans d'abans se'n deia Persia), i la protagonista és una noia. Encara queda algú que vulgui seguir llegint?

Els éssers humans valents que no heu deixat de llegir i heu arribat fins aquí potser ara us pregunteu si paga la pena anar al cinema a veure dibuixos per a adults, i que no són precisament en 3D. Resposta rotunda: sí.

Marjane Satrapi és autora de còmics, també se'n diuen novel·les gràfiques, i s'ha donat a conèixer dibuixant la seva vida en blanc i negre. Aparentment no pot tractar-se d'una idea més senzilla: va néixer

durant el règim del xa, va viure l'enderrocament d'aquest, la guerra entre Iran i Irak i el triomf dels aiatol·làs, va estudiar uns anys a Austria i va tornar a l'Iran, ara viu a París.

Aquesta pel·lícula és la suma de quatre llibres de

Satrapi, la coneixem quan té pocs anys i la deixem essent una persona adulta, pel camí s'ha enamorat, ha descobert el punk, Iron Maiden i Abba, s'ha casat pensant que seria per sempre i , malgrat tot, no ha perdut el sentit de l'humor.

Aquesta, aparentment, senzilla idea té molta força

i el resultat és d'una gran vitalitat (sí, és de dibuixos animats convencionals), potser perquè s'ha de ser valenta per voler explicar per boca d'una dona la història de l'Iran dels darrers cinquanta anys (en blanc i negre, ho havíeu entès bé) i poder-ho fer parlant de la família i els amics, sense fer grans discursos. I amb humor i ironia, perquè riure és subversiu en paraules de l'autora.

Sigueu subversius i aneu al cinema a veure que els iranians són éssers humans i no una idea abstracta de l'eix del mal (dibuixats i en blanc i negre) Genial.

El feixisme es mou cada cop amb més impunitat i a cada pas deixa veure la relació amb l'aparell de l'Estat. Quan acaba de sortir sentència en el judici per l'assassinat de Josep Maria Isanta a Berga el 2005, nou atac feixista provoca un altre mort, Carlos Palomino, aquest cop a Legazpi. El fet que el feixista sigui soldat professional de la Casa Real confirma que les forces armades hi perviu la connexió amb el franquisme. La impunitat amb què es mouen els feixistes contrasta amb el rigor amb què es reprimeixen el jovent que exigeix vivenda digna, sindicalistes con Cándido i Morala que defensen els drets dels treballadors o el poble basc.

El feixisme és la resposta controlada per un sector del capital financer que veu com la polarització social creixent amenaça de sortir del marc institucional i prepara una força de xoc per defensar les interessos capitalistes amb mètodes brutals de guerra civil. Aquesta resposta feixista recluta entre sectors benestants, forces de l'ordre i entre els sectors més baixos del proletariat. L'objectiu de la patronal que utilitza i finança els grups feixistes és que serveixin per a dividir i enfrontar el moviment obrer amb motius d'origen, religió o llengua evitant la unitat de classe contra la burgesia. Mentre la situació es pot controlar amb els mètodes policials i judicials de l'Estat, els feixistes queden relegats a l'acció d'intimidació; quan la situació desborda els marcs institucionals, el feixisme es llença a la guerra oberta, com el 18 de juliol del 36.

A la resta d'Europa els grups feixistes o filo-feixistes han adquirit molta força: a França, Alemanya, Holanda, Austria... demostren que la crisi institucional és ja important i s'aproximen grans xocs entre les classes socials. A l'Estat espanyol hi ha una doble combinació que fa que no siguin tan nombrosos. La proximitat del franquisme que causa un rebuig, de l'altre que el PP per la seva pròpia arrel franquista és un partit a mig camí

entre la democràcia cristiana i el feixisme, donant en el seu interior cabuda a posicions directament feixistes.

No serà ni les seves lleis, ni la seva policia les que acabaran amb el feixisme, ha de ser la resposta dels treballadors i el jovent qui arraconi el feixisme fora dels nostres barris i ciutats. Com? No amb l'acció individual d'intimidació als feixistes, aquest és el terreny ideal pel poder per presentar-ho tot com a enfrontaments de bandes oposades, sinó organitzant la més àmplia mobilització de tota mena d'entitats obreres, de joves, barrials... per expulsar els feixistes.

Mobilització per expulsar als feixistes

A França el pols entre el jovent i el moviment obrer front Sarkozy torna a primera pàgina dels diaris: ferroviaris, estudiants i funcionaris sortien conjuntament al

carrer per barrar el pas a la política del govern. La convocatòria d'una vaga general estava plantejada, malgrat les vacil·lacions i la política de contenció de les direccions sindicals. Però Sarkozy ha tornat a desviar l'atenció sobre l'enfrontament cercant una provocació en les barriades perifèriques.

Un cop més l'acció policial és responsable de l'assassinat de dos joves d'aquestes barriades, reproduint un incident molt similar al que va provocar l'incendi del jovent socialment marginat ara fa un any. En aquella confrontació Sarkozy va forjar la imatge d'home de mà de ferro que tants vots li va donar a les eleccions. Però que aquesta política fos efectiva i es completés amb una duríssima repressió només va ser possible pel silenci còmplice de quasi tota l'esquerra política i sindical que va callar, quan no va "comprendre" la repressió del Govern, deixant aïllats els joves als barris.

30 de octubre de 2007

Annus horribilis per la monarquia, tant de bo!

Copiant el de la monarquia britànica, diuen que aquest és el seu *annus horribilis*. Potser tenen part de raó, però potser aquest és només el començament dels *annus horribilis* que vénen. I el seu problema no es diu divorci de la nena gran –és paradoxal que, ben al contrari, ells tan rancis acabin usant un divorci com a cortina de fum. Per això, qüestionada la corona com mai fins ara des de la restauració franquista, el Rey combina la repressió dins amb el lluir-se fora -a les colònies i excolònies.

Dins.

Des de l'últim número de *LI* fins ara, l'Audiencia Nacional ja ha dictat dues sentències *express* –condemnatòries, evidentment- per injúries a la Corona que sumen més de 10.000 euros en multes -falta encara la tercera, la de les fotos del rei borratxo caçant óssos a Romania. Injúries greus per cremar fotos –el Codi Penal fixa que són *greus* les que es fan a la monarquia en exercici de les seves funcions- i lleus per la portada del *Jueves* -deixarem al *Jueves* la broma fàcil de quines són les funcions del príncep hereu.

El cas del *Jueves* és un escarni sense pal·liatius a la llibertat d'expressió. Com és que una portada com aquella, més o menys grollera però no gens subversiva, mereix un segrest judicial i una condemna penal? És que seria inofensiva si no fos que l'objecte de burla és la monarquia, una institució que de tan insostenible –no calen matisos- i vital –per la unitat d'Espanya- com és, ha de ser així d'intocable.

L'altre judici va ser encara més il·lustratiu. No només és la velocitat inusitada i que el van fer coincidir amb el 20N (després de l'assassinat feixista-militar d'en Carlos i dels precedents del 4 d'octubre, no es pot entendre de cap altra manera que una provocació) i que el jutge, com en el cas del *Jueves*, va dictar

sentència immediatament, sinó que, a més, ho va fer sense ni saber què havien declarat els imputats... perquè no entenia què deien, i per si algú en dubta així ho va fer palès durant tot el judici amb gestos grandiloqüents. Total, que ara que l'Audiencia Nacional ha decidit acabar-se de treure la careta, potser podem proposar anar desmuntant els jutjats i que els senyors magistrats dictin sentència des de casa després de llegir el diari sense tant de ritual sobrer, si més no pel que fa als *Delitos contra la Corona*, de moment.

I fora.

Primer va ser la immersió humana als enclavaments colonials militarment ocupats al Marroc de Ceuta i Melilla. Després aquesta versió cutre de la *Commonwealth*,

altre cop aprenent dels britànics, de què s'ha dotat la monarquia espanyola que s'anomena Címera lberoamericana. Cutre que de cap manera vol dir irrellevant sinó tot el contrari per a la burgesia d'aquest imperi de segona, però imperi al cap i a la fi, d'Espanya.

Chávez va decidir prendre exemple del PSOE i guanyar punts a casa atacant allò més inofensiu per Espanya, l'ex president Aznar que, indiscutiblement, va treballar colze a colze amb Bush i els colpistes veneçolans el 2002. Zapatero, però, lluny de reconèixer-li el gest, va despenjar-se defensant Aznar (apel·lant al fet que és espanyol i els espanyols no es toquen, tipus superman-Sarkozy al Xad pel que fa als francesos encara que trafiquin amb infants dels països espoliats) i això mateix va fer el Rey

(sens dubte deu ser un cas de solidaritat entre colpistes) donant ordres al president escollit –ell sí- d'un Estat sobirà com si fos un Kissinger qualsevol al pati de darrera de casa seva.

Rèdits per al Rey per aquest gest de nacionalisme-testosterònic. Rèdits per Chávez que afronta alhora mobilitzacions per l'esquerra (obreres i d'estudiants) i el referèndum de la constitució que ha d'afermar el seu "socialisme del segle XXI" –és a dir, el seu propi poder. I tocar tan poc com pugui les "inversions" de les multinacionals, les espanyoles al segon lloc del rànquing, és a dir, seguir permetent la rapinya imperialista encara que sigui dient tot el contrari, o intentar canviar-ho tot perquè res no canviï. Per això, quan Chávez amenaçava les empreses espanyoles de posar-los el dit a l'ull –cosa que podria haver començat a fer abans, per cert- Brufau, president de Repsol YPF, responia que era només un "pequeño contratiempo" sense repercussions perquè "en mi sector,

el petróleo, todas las empresas norteamericanas están operando en Venezuela sin ningún problema y está claro que las relaciones con Estados Unidos no son las óptimas". Total, que en Brufau, i el BBVA (Banco Provincial), el Santander (Banco de Venezuela), Movistar, Sol Meliá, Iberia, Air Europa, Mapfre, Prisa, Inditex, Elecnor i la resta de predadores espanyoles poden seguir dormint tranquil·les. El Rey, tanmateix, potser no darrerament ja no dorm tan bé.

Tralla. Girona

De les butxaques dels treballadors a les del capital

Diners públics

Per nosaltres els marxistes, l'Estat no és neutral –tal com el qualifica la seva propaganda– sinó un instrument de dominació de la burgesia. D'aquí la necessitat de la revolució i de prendre el poder per convertir-lo en un instrument dels treballadors.

El març hi ha eleccions generals a l'Estat espanyol. Simultàniament estem assistint a la punxada de la bombolla immobiliària dels EUA i a l'inici del mateix fenomen aquí. Els propers mesos se sabrà la profunditat de les crisis econòmiques generades per aquests i altres fets que hem tractat en números anteriors. En aquest moment la propaganda al voltant dels pressupostos de l'Estat compleix la funció de negar els problemes i avançar promeses electorals. Mentre, es prepara el “descobriments” dels problemes durant el 2008 i l'administració de mesures contra els treballadors, la recepta universal dels governs capitalistes en les crisis.

Però l'Estat espanyol és hereu de la seva història, vegem-ne el marc general:

- El pes dels ingressos fiscals al PIB va passar del 18% el 1975 al 37% el 2003. En el mateix període, França va passar del 37% al 44,5%. A la UE-15 l'estat espanyol només es troba per sobre d'Irlanda.

- El Ministeri de Defensa és el de més dotació, i la despesa militar pel 2008 (disseminada en diversos ministeris) significa la desmesurada proporció del 2,23% del PIB.

- L'Estat espanyol és un gegant en investigació militar (proporcionalment només per darrera dels EUA), i un ratolí en investigació i desenvolupament en la resta de sectors.

- Tot i que el PIB per càpita ja és del 92% del de la UE-15, la despesa pública només representa el 65% del de la UE-15.

- El que deixa de gastar cada any l'estat espanyol en *despesa pública social* per habitant respecte el que gasta la UE-15 era de 3.193 euros l'any 2004. Multiplicant per tres per una família mitjana suma 9.500 euros.

- La distribució de la riquesa és

molt desigual. La distribució de la renda és aproximadament del 50% pel treball i el 50% pel capital i, tot i que els posseïdors del capital són infinitament menys en número, acaparen una part desproporcionada del pastís. La riquesa (patrimoni i successions) gairebé no paga impostos. Els treballadors de l'Estat espanyol són els que paguen la major part dels impostos i cotitzacions socials.

- Les pensions: la mitjana ronda els 700 euros i més de la meitat no arriben al Salari Mínim de 570,60 euros/mes.

En aquests darrers anys, el desfassament entre salaris i pensions i preus de l'habitatge de lloguer i compra (a les ciutats del voltant de Barcelona es cobren 300 euros al mes per una habitació) ha ofegat l'economia dels treballadors, que han hagut d'endeutar-se a interès variable per desenes d'anys. Ara que s'han parat les vendes de pisos i comencen a baixar els preus de compra d'habitatge usat i nou, el procés inflacionista sobre els aliments i la probable pujada d'interessos tensen fins el límit les economies populars. La propaganda oficial diu que l'auge en la indústria ha de compensar el descens en la ocupació de la construcció, però això en la realitat no es veu. El que es veu és una crisi al sector de l'automoció que castiga amb acomiadaments les empreses de components de l'automòbil, i que el 2008 duu camí d'empitjorar. Estan començant a haver-hi endarreriments amb el pagament de les hipoteques. Moltes de les empreses que tanquen acaben amb un gran “pelotazo” urbanístic amb requalificació i venda del solar.

Com és la política del govern davant aquests fets:

- Negar l'existència de problemes. España va bien. Rebaixes fiscals per les empreses i els rics.

- Donar suport a un naixent complex militar-industrial dotant-lo de missions imperialistes com a l'Afganistan, el Líban o Haití.

- Reforçar el caràcter inversament distribuïdor de les finances públiques que trasllada diners dels treballadors cap a les empreses, la burgesia i els militars.

- Deixar actuar el mercat, el lliure mercat immobiliari, el lliure mercat dels aliments i el lliure mercat de les deslocalitzacions.

- Mitjançant la llei d'estrangeria i les reformes laborals, el pacte de Toledo i les privatitzacions, baixar o no augmentar els salaris directe, indirecte (sanitat, educació, serveis socials) i diferit (pensions).

- Culpabilitzar els treballadors. Tant Solbes com el president del Banc d'Espanya s'han manifestat contra les pujades de salaris com de la inflació. Solbes va desaconsellar les clàusules de revisió salarial (ell no en necessita).

- Una política de xecs (per naixement, pel lloguer d'habitatges per joves, pel dentista als menors de 15 anys) en comptes d'una política de creació i ampliació de serveis públics que s'estan desmantellant o privatitzant. En el cas de la Llei de Dependència es crea un nou sector privat subvencionat amb sous baixos.

En resum, no només els empresaris es queden amb la nostra plusvàlua, sinó que l'Estat s'arma amb els nostres diners per aventures imperialistes contra treballadors d'altres pobles i per reprimir les nostres protestes. L'Estat permet l'especulació amb béns de primera necessitat com aliments i habitatges mentre ens fa culpables als treballadors de la inflació que patim. Un Estat que lliura pensions de misèria mentre subvenciona les empreses i l'exèrcit. En les lluites pel salari, per l'habitatge assequible, per pensions dignes i contra el desmantellament i privatització dels serveis públics no solament lluitem contra els empresaris, també contra el seu Estat.

Victor. BCN

Per ampliar:

<http://www.marxismo.info/spip.php?article189>
http://www.cgatcatalunya.org/IMG/pdf/Informe_2_ES.pdf

Arts gràfiques: Mateu Cromo, Dédalo Altamira, Mateu Liber i Macrolibros

El grup PRISA tanca empreses

Aquest estiu i a instància de la direcció unitària de les empreses MATEU CROMO, DEDALO ALTAMIRA, MATEU LIBER i MACROLIBROS, totes del Grup Dédalo participat per Prisaprint, empresa al seu torn del Grup Prisa, es van mantenir reunions per buscar una sortida negociada a la pretensió de liquidar aquestes societats per a constituir-ne dues de noves, tot descol·locant a una mica menys de la plantilla total, i en condicions laborals precaritzades i desregulades. Davant tan gran despropòsit, fraudulent i il·legal, la representació dels treballadors es va oposar a la mesura. La direcció, per ordre del seu accionista el Grup Prisa, va instar el 2 d'octubre un expedient de regulació d'ocupació basada en l'existència de "pèrdues" econòmiques i que suposa l'aco-miadament de 592 treballadors, la totalitat de les quatre plantilles.

Les circumstàncies la converteixen en un atropellament manifest, tant més indignant per que el realitza un grup que s'autoproclama defensor de les llibertats públiques i pensa en dur-lo a terme amb total impunitat. Dédalo Grupo Gráfico està relacionat amb la sortida a borsa de les accions de Prisa i el seu efímer valor de cotització. Durant 1999 i 2000, el Grup Prisa va adquirir societats del sector per anar preparant la sortida a Borsa de les seves accions a un preu el més elevat possible i poder finançar amb els recursos obtinguts la seva expansió a Amèrica Llatina i en el sector dels mitjans parlats de comunicació, així com arribar a la posició capdavantera en el mercat de la premsa escrita. Les empreses adquirides es van integrar en el Grupo Dédalo i el seu valor patrimonial es va incorporar al valor de les accions en el seu debut. L'objectiu estava complert doncs la recaptació va servir per finançar els projectes abans apuntats.

Les empreses, que generaven beneficis a la data de compra, van ser posades a treballar gairebé en exclusiva per al Grup Prisa, tot això a preus i condicions de producció avantatjosos per a les empreses del Prisa, generant pèrdues en les del Grupo Dédalo. Tot quedava a casa, hi havia un avantatge gens menyspreable, doncs la seva posició de líder en premsa escrita

li dona un poder mediàtic i polític que genera beneficis en altres sectors en els quals té presència,

tals com la televisió.

Sogecable, el Grup Prisa, ha decidit vendre les 4 empreses, per això necessita "sanejar-les" prèviament, per aquest motiu pretenia acomiadar a la totalitat de les quatre plantilles i crear dues noves societats amb condicions laborals sota mínims! El Grup Prisa planteja la il·legalitat obertament en el seu Pla d'Acció "Social", a través d'un ERO formalitzat a través de la Direcció

General de Treball, potser comptant amb la benevolència del PSOE i del ministre Caldera. Per això, malgrat tenir beneficis, van incloure l'empresa MACROLIBROS de Valladolid. Com darrere de cada delinqüent econòmic hi ha un advocat sense escrúpols, el Grup compta amb l'assessorament del despatx Sagardoy, expert en grans reestructuracions i teoritzador de les mesures desreguladores i flexibilitzadores del mercat laboral que, tant un govern com un altre, han vingut desgranant legislatura rere legislatura.

Durant octubre i novembre s'han realitzat mobilitzacions per frenar el tancament. CCOO i UGT van signar un preacord que va ser tombat per l'assemblea de treballadors ja que pretenien posar preu als acomiadaments.

Des de CGT hem defensat la plataforma votada en les assemblees.

Ens van imposar un mitjancer el qual millora una mica el pla presentat per l'empresa o el que pretenien signar els sindicats majoritaris però que permet tancar i rebaixar les condicions laborals. El pla del mitjancer ha estat acceptat pels treballadors.

Extractes de la carta de la Secció Sindical de CGT de Dédalo Altamira. Madrid.

Trobada estatal contra la repressió i per les llibertats

El dia 17 de novembre vam reunir-nos més de vint organitzacions (estudiantils, sindicats alternatius, col·lectius antirepressius...) i partits polítics (LI, PCPE, Clase contra Clase, Corriente Roja i El Militante). La convocatòria venia de la Plataforma contra la repressió i per les llibertats d'Astúries, per coordinar-nos i respondre l'augment de la repressió i la criminalització en l'exercici de les nostres llibertats: aplicació de la llei antiterrorista, judicis penals a piquets, denúncies policials contra manifestants, etc.

Es va destacar la falta d'organitzacions de persones immigrades i la importància que hi participessin perquè és un col·lectiu de treballadors doblement reprimat.

L'objectiu és celebrar un "Conceyu estatal abiertu contra la represión i por las libertades" la primavera que ve i marcar-nos objectius com ampliar la convocatòria, avançar en la coordinació, elaborar un dossier, analitzar les lleis repressives i enfrontar-nos-hi i mobilitzar-nos contra la repressió.

Des de LI vam fer una intervenció sobre la necessitat de reorganització i de coordinar-nos no només en el tema repressiu, que efectivament és molt important, sinó per enfrontar-nos als atacs a les llibertats (Llei de partits, Llei d'estrangeria, pel dret d'autodeterminació, contra la monarquia, reformes laborals, etc). En aquest sentit la majoria es va pronunciar per reunir-nos solament per afrontar la repressió però mantenint-se cadascun en el seu espai.

Raquel. Madrid

Jornada de reflexió i lluita pels drets dels immigrants Carlos J. Palomino

Sota aquest lema, i en honor del company assassinat a Madrid per un militar feixista el passat 11 de novembre, la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants - REDI - va celebrar la seva III reunió estatal els dies 24 i 25 de novembre a la 'Casa de Campo' de Madrid, amb la participació de diferents associacions d'immigrants vingudes des de diferents punts de l'Estat, així com també organitzacions socials i sindicals -com ara el SOC i CGT-, i amb Lluita Internacionalista com a única organització política.

Es va fer balanç del procés organitzatiu de la xarxa des de l'anterior trobada i es va analitzar la situació present i futura de la immigració. La nova Llei Orgànica denominada "De mesures per a la Lluita contra la Immigració Clandestina", publicada en el butlletí oficial de 28 de setembre de 2007, i el seu pas per a la seva aprovació al Congrés dels Diputats, dibuixa un panorama fosc equiparant la immigració irregular, o els sense papers, al tràfic il·legal d'éssers humans. Amb aquest fals discurs, el govern pretén servir-se d'una coartada per a endurir la repressió contra els treballadors immigrants i assimilar insidiosament la immigració com a fenomen de delinqüents, negant l'explotació i el saqueig dels seus països d'origen per part del primer món com a veritable motor que empeny els corrents migratoris.

Per les greus conseqüències que l'aprovació d'aquesta llei, que reforma l'actual Llei d'Extrangeria, portaria per als treballadors immigrants, la REDI valora avui més que mai la necessitat de seguir construint una organització amb entitat pròpia que defensi els drets dels immigrants, convidant a sumar-se a quantes organitzacions donin suport a la lluita per aconseguir plens drets. En aquest camí, la REDI va aprovar un calendari de mobilitzacions que començarà el pròxim 18 de desembre - Dia dels Drets dels Immigrants- amb una jornada de lluita per a la regularització dels sense papers i per la retirada de la reforma de la llei d'Estrangeria, que culminarà al setembre del 2008 amb la celebració del III Fòrum Social de les Migracions.

La reunió estatal, per votació unànime de l'assemblea, va interrompre el seu programa per assistir en bloc a la manifestació que la Coordinadora Antifeixista de Madrid havia convocat per l'assassinat de Carlos i que estava desautoritzada per la Delegació del Govern. Malgrat el desmesurat desplegament policial i les càrregues constants, la determinació dels manifestants va aconseguir que la concentració finalment pogués celebrar-se.

Marina. Madrid

Prou assassinsats!

L'assassinat del jove antifeixista Carlos Palomino i les ferides de gravetat causades als seus amics en el metro de Legazpi (Madrid), a mans d'un soldat professional, membre del batalló d'Honors del Regiment Immemorial del Rei, que es dirigiria a una manifestació contra els immigrants al barri d'Usera ha tornat a posar en evidència l'auge del feixisme a l'Estat espanyol.

El grup *Democracia Nacional*, que forma part de la plataforma Euronat impulsada per Le Pen, va organitzar el passat 11 de novembre una manifestació en aquest barri obrer madrileny "Contra el racisme antiespanyol i contra la immigració". Carlos es dirigiria a la concentració antifeixista per rebutjar aquesta enèsima mostra oberta de xenofòbia, que la Delegació del Govern de Madrid havia autoritzat. Va morir d'una punyalada al cor a mans d'un soldat de la guàrdia de honor, vinculada a

la Casa Reial i encarregada de la recepció de caps d'Estat i altres grans actes, soldat que segons la mateixa policia professava una ideologia neonazi. La policia va carregar contra la concentració antifeixista, en la qual van participar joves i veïns del barri en rebuig a la concentració ultradretana. En la primera reacció, els mitjans de comunicació van reproduir el ja

conegut discurs de l'enfrontament entre bandes que només serveix per incrementar la indiferència i la impunitat. No va ser fins que, aquella mateixa tarda, es va convocar una manifestació de rebuig a la Porta del Sol i en els dies immediats en moltes ciutats de l'Estat que el discurs "oficial" va canviar a reconèixer que es tractava d'un crim d'odi neonazi.

El feixisme, avui i aquí

Democracia Nacional és una organització fundada el 1994 que centra el seu discurs en el rebuig a la immigració i la defensa de la unitat d'Espanya. El seu llenguatge és de caire populista, amb consignes del tipus: "davant un lloc de treball, els espanyols primer", "comporta't o fot el camp" o "stop a la immigració". Utilitzen una retòrica obrerista amb missatges com el que apareix en la seva pàgina web: "acomiadem a cent treballadors de qualsevol empresa, i els dóna igual, els de Sintel van necessitar 7 mesos d'acampades i tancaments perquè els comencessin a fer una mica de cas, i després arriben aquests, en una pastera i es mullen una mica, i apa! tots els noticiaris i periòdics que si ajudes, que pobres. Per què no es preocupen tant dels nombrosos problemes dels obrers espanyols?"

És una prova més del "reciclatge" de la vella ultradreta franquista, que ara, en lloc d'instal·lar-se en la nostàlgia articula un missatge espanyolista i xenòfob que s'alimenta de la por a l'immigrant i del rebuig a la globalització i que té també components antisemites (com es va veure en l'organització per part d'*Alianza Nacional* en les conferències del ex capdavanter del *Ku Klux Klan* i ex congressista del Partit Republicà David Duke)

Aquest mateix procés, que posa en el centre el discurs la defensa de la pàtria contra la immigració (que assimilen a delinqüència i

terrorisme) i els separatismes, és el que han seguit les formacions d'extrema dreta a tota Europa, amb importants rèdits electorals davant la falta d'una alternativa d'esquerra.

Hi ha més exemples: *Alianza Nacional*, *España 2000*, *Movimiento Social Republicano* i *Frente Nacional* que funcionen amb els mateixos paràmetres. Mouen al seu voltant uns deu mil "ultres" i neonazis, segons diverses fonts. El Ministeri de l'Interior, que diu haver comptabilitzat un total de 251 grups d'ultradreta, reconeix que, des de 1995, han assassinat a 76 persones en tot l'Estat: les seves víctimes són immigrants, vagabunds, prostitutes, gais, antifeixistes... L'últim informe *Raxen* del Moviment contra la Intolerància calcula que cometen 4000 agressions l'any, i parla, a més, de 70 bandes de música feixista i un centenar de contingut obertament racista.

Feixisme i racisme

Com explica el manifest que es va llegir en la mobilització del passat 24 de novembre a Madrid per a denunciar l'assassinat de Carlos, "el racisme és conseqüència del domini de la classe capitalista que s'aprofita de l'estat de precarietat dels treballadors/es (...). Per a generar caps de turc que desviïn l'atenció que hauria de centrar-se en ells/elles. Mentre que els

empresaris/es augmenten els seus beneficis a costa de reduir costos i ampliar la jornada laboral, la qual han d'acceptar les persones immigrants per a poder subsistir, els veraders afectats s'enfronten amb la seva mateixa classe social i amb els grups neonazis”.

L'auge del racisme no és més que un altre instrument per dividir i enfrontar els treballadors i impedir una resposta contra els problemes reals: l'atur i la precarietat, el desmantellament dels serveis públics, la caiguda dels salaris... Per això li donen corda, ho minimitzen o ho cobreixen amb una capa d'impunitat.

L'herència de la Transició

Amb cada assassinat es fa més evident la vinculació de les organitzacions feixistes amb els aparells de l'Estat. Aquesta vegada l'assassí ha estat un soldat de la guàrdia real. En cada cas sorgeixen trames de l'extrema dreta en la Guàrdia Civil, en l'exèrcit, entre els jutges, en l'administració. És l'herència d'una Transició que va acceptar que no hi hagués ruptura amb el règim franquista, ni depuració de les institucions, ni tan sols de responsables polítics de la dictadura com ara Fraga.

Però la Transició també és sinònim d'una esquerra que imposa el silenci i fa el treball brut. I aquests dies hem tingut a Joan Saura, dirigent d'Iniciativa per Catalunya (soci d'Esquerra Unida i Alternativa) erigit en Conseller d'Interior, en el impagable paper de força de xoc enviant els Mossos d'Esquadra a reprimir la manifestació antifeixista de Barcelona després de l'assassinat de Carlos.

Autodefensa i unitat antifeixista

Cal reclamar mesures més contundents contra la xenofòbia i el racisme i la fi de la impunitat de les agressions feixistes. Però pensar que el feixisme creixent s'aturarà des de la llei, la policia i les institucions és un somni. Una utopia major, tractant-se de l'Estat espanyol, on totes aquestes institucions segueixen impregnades de l'herència de Franco. L'única alternativa passa per l'autodefensa organitzada i col·lectiva i per guanyar al carrer una resposta àmplia, sobre la base de la unitat de les organitzacions de joves i de treballadors. Per això és urgent impulsar una plataforma antifeixista en tot l'Estat amb partits, sindicats, col·lectius de defensa dels immigrants, organitzacions estudiantils, socials i veïnals per a aixecar un ampli moviment que pari els peus al feixisme.

*** Exigim investigació i càstig per l'assassinat de Carlos Palomino i l'agressió als seus companys. Fi de la impunitat de les agressions feixistes.**

*** Reclamem la dissolució de les bandes feixistes**

*** Denunciem l'autorització de les manifestacions de signe racista, nazi i feixista.**

*** Per la depuració dels elements feixistes de l'aparell de l'Estat (judicatura, forces armades i policia)**

*** Contra el feixisme: autodefensa i unitat de les organitzacions obreres**

El feixisme avança si no el combatim: Carlos, germà, nosaltres no oblidem!

Solidaritat amb els/les represaliats/des

Des d'aquestes pàgines expressem la nostra solidaritat amb els companys i companyes que van patir la repressió en les manifestacions antifeixistes. A Madrid, Barcelona, Saragossa... la policia va carregar contra els manifestants. A Barcelona va haver diversos detinguts per als quals exigim l'absolució. Manifestar-se contra el feixisme no és cap delictes.

Reivindicar la llei de partits?

En les concentracions en protesta per l'assassinat de Carlos alguns companys i companyes han plantejat aquests dies l'aplicació de la llei de partits per a il·legalitzar les formacions feixistes. No creiem que aquest camí porti enlloc. La llei de partits no és un instrument neutral garant de la democràcia, sinó una salvaguarda de l'ordre constitucional burgès i centralista de la monarquia espanyola. Una cosa és exigir la dissolució de les bandes feixistes i una altra de molt diferent és elevar aquesta llei a la categoria de garantia dels drets democràtics, quan en realitat es tracta d'una mesura d'excepció profundament antidemocràtica en mans de jutges i policia per a liquidar a tot el que posi en qüestió l'ordre monàrquic.

La lluita de l'Escola d'adults de Girona.

La lluita de tots els centres públics

El 31 d'octubre el professorat del Centre de Formació d'Adults (CFA) Girona va anar a una vaga "en defensa del dret a l'educació" (vegeu el LI 82). L'acció s'inscrivía en una sèrie de mobilitzacions organitzades conjuntament amb l'alumnat des del mes de setembre. El Departament d'Educació de la Generalitat no posava el professorat necessari per cobrir l'oferta de cursos que ell mateix va aprovar. Al final, fruit de les mobilitzacions i el suport d'organitzacions, entitats, centres educatius i persones, el Departament va haver de cedir a una part de les exigències del centre.

El professorat i l'alumnat del CFA Girona en tot aquest procés han pres un compromís ferm per l'educació pública defensant l'aplicació de l'acord signat pel Departament i els sindicats. Concentracions i manifestacions davant dels Serveis Territorials a Girona, vaga, el manifest "Pel dret a l'educació" i adhesions, preguntes parlamentàries, rodes de premsa, cartes als mitjans de comunicació, correus electrònics al conseller, resolució del Consell Municipal d'Educació, proposta de moció a l'Ajuntament... han estat algunes de les accions que formaven part d'un pla de lluita col·lectiu creant comissions de treball i estenent el conflicte cap a fora, fent-ne un problema social i polític.

La lluita de Girona, com la de Sant Boi, és una lluita de tots els centres públics. A partir d'aquí comencen a sortir a la llum problemes en centres que no poden atendre la demanda. Un d'ells és l'escola d'adults Alarona de Mataró, que té un nombre de persones -la majoria treballadors i treballadores immigrades- exclosos de les llistes superior a les que poden ser ateses. Aquesta situació no es pot deixar passar.

Cal la mobilització conjunta, unificant les lluites per exigir al Departament d'Educació que es comprometí amb l'educació pública.

Miquel. Girona

Mobilització a les escoles d'adults de presons de Catalunya

Pel traspàs complet a Educació

El passat mes de maig, i després d'afirmar per activa i per passiva que les escoles d'adults que hi ha dins de les presons continuarien depenent del Departament de Justícia, d'un dia per l'altre, la Generalitat anunciava el traspàs dels centres al Departament d'Educació com es demanava des de fa anys pel col·lectiu. El canvi de decisió va arribar després de la mobilització de més de mil persones d'escoles de persones adultes que van ocupar el 10 de maig la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

El traspàs s'ha de fer amb data 1 de gener del 2008, però a la pràctica la Generalitat vol prendre amb una mà el que ha hagut de cedir amb l'altra. El decret de traspàs es limita a ser un simple tràmit de nòmines però el centre penitenciari -a través del seu règim- vol seguir sent determinant sobre les activitats de l'escola d'adults i el professorat. Centre a centre, els clausures han debatut la necessitat que el traspàs sigui complet i que, per tant, s'acabi la dependència de les escoles de la política penitenciària. S'inicia un pla de mobilitzacions amb el suport de les organitzacions sindicals.

Si Justícia no vol deixar marxar els mestres, és per no perdre un instrument més de control de l'intern, ni vol personal per fora les directrius directes de la direcció de la presó, en tot el reconeixement del dret a l'educació de l'intern no té cap consideració prioritària.

Quan un jutge estableix una condemna de presó nega al condemnat molts drets, però en queden d'altres que cal preservar, com ara els drets a l'educació i a la salut. I és de mínims que la defensa d'aquests drets es faci amb el màxim de plenitud i no subordinada a les decisions de la direcció de la presó, més enllà de qüestions molt justificades de seguretat. **Perquè l'educació és un dret, no pot estar condicionada al règim de càstigs i beneficis del sistema**

penitenciari La necessitat d'independitzar les funcions de l'escola de les direccions dels centres penitenciaris, més amb la política penitenciària definida, esdevé un pas obligat en la defensa del dret a l'educació de l'intern.

La política penitenciària

Si en algun lloc hi ha un abisme entre el que es diu i el que fa, és la política penitenciària. Podem llegir: "El Congrés assumeix plenament el fet que l'objectiu principal de les penes i les mesures d'execució penal és la reeducació i la reinserció social. Aquest objectiu no deriva únicament del mandat legal, és també l'imperatiu d'una tradició política d'orientació humanista que aposta pel desenvolupament de totes les dimensions de la persona."¹ En conseqüència els plans de "tractament" haurien de ser el centre de la vida de les presons. Però la realitat és justament la contrària: el centre de la política penitenciària és la repressió i el control del pres, que no generi problemes i que surti el menys possible no sigui cas que es qüestioní la direcció del centre. La conseqüència d'aquesta política suposa una degradació personal pràcticament inevitable del pres, però això -del tot constatable- seria pel sistema penitenciari només un "dany col·lateral". La "reinserció" i els plans de tractament en realitat són secundaris. L'intent de democratització de les presons

que tan esforços va suposar per molts companys i companyes s'estavella així –com a d'altres sectors - amb una política conscient dels successius governs centrals i autonòmics.

Les dades que fa uns dies aportava el Síndic de Greuges no deixen cap dubte del que diem:

- L'Estat espanyol és un dels estats amb menys fets delictius, menys denúncies, menys persones processades, i menys condemnades... però és el que té més presos, perquè el 62'4% de condemnes suposen presó (davant del 6% a Alemanya, per exemple), mentre que les penes de multes o treballs comunitaris són mínimes.

- A l'Estat espanyol la durada mitjana de les condemnes és més llarga que a la resta d'estats europeus (15'4 mesos de mitjana respecte dels 1'2 de Suïssa, per exemple).

També ens diu que aquesta política de tancar a la presó ha anat a més en els darrers anys:

- Hi ha hagut un creixement molt més ràpid de la població encarcerada respecte del creixement de la delinqüència que provoca massificació i costoses inversions en noves presons i en el manteniment de les velles.

- Que Catalunya té el rècord europeu en ser qui menys concessió de llibertats condicionals fa. I aquest índex no ha deixat de disminuir amb els governs "d'esquerres".

En definitiva, el propi Síndic conclou i critica que totes les reformes i la política penitenciària han suposat **tancar a més gent i més temps a les presons.**

Governar amb la por i la inseguretat

Aporta també uns elements que són clarificadors del per què d'aquesta política. Ens diu que els estudis demostren que a Catalunya

hi ha una alta sensació d'inseguretat, cosa que contrasta amb les dades, advertint del tractament mediàtic que es fa del tema. Afirma que, així com totes les reformes del Codi Penal i del règim penitenciari endureixen el recurs a la presó, només un 7% de la població catalana enquestada dona suport aquesta política, i el 65% demana menys presó i més serveis a la comunitat. És a dir no és que la gent demani més enduriment, sinó que d'un banda es crea un estat d'opinió d'inseguretat que serveix per generar una resposta conscientment més repressiva.

Aquest recurs a incentivar la por

i la inseguretat ha estat una constant de Governos en tot aquest període, amb l'objectiu d'enfortir els aparells policials dels estats. Bush o ara Sarkozy en són especialistes, però també l'esquerra institucional, amb el PSC, ERC, ICV-EUiA rivalitzen amb la dreta per demostrar que també són partits "d'ordre" i amb la por que no se'ls pugui titllar de tous. Deixem però per altres articles l'aprofundiment en aquesta reflexió.

La defensa del dret a l'educació també a les presons.

El mateix document del Síndic és molt clarificador pel que **no** diu. L'estudi de 185 pàgines s'elabora en base a un detallat anàlisi de la situació de les presons i la

comparació amb la realitat de la resta d'Europa, i acaba amb conclusions i propostes. Doncs bé, no trobarem **ni una sola referència a l'ensenyament i les escoles dins les presons.** A tal punt la presó minimitza el dret de l'intern a l'educació, que per un observador extern l'educació a la presó i el seu paper és **invisible**, està **dissolt**.

Així doncs oferir el màxim de possibilitats a l'intern/a de desenvolupar-se a tots els nivells del sistema educatiu (reglat o professional) passa per donar un tomb a la subordinació de l'educació a la política penitenciària: sortir de Justícia i del reglament penitenciari.

Passa pel reconeixement d'una entitat –l'escola pública d'adults- que, ha de tenir plena identitat i un objectiu clar: e l desenvolupament del dret a l'educació pública. Justament per què aquesta defensa està a contracorrent de la tendència cada cop més repressiva del règim penitenciari,

no serà fàcil aconseguir-ho. Caldrà unir tots els centres en la lluita pel traspàs complert a Educació i pel dret dels interns i internes a l'educació pública.

Josep Lluís. Barcelona

Notes

¹ Resolució del Congrés Penitenciari Internacional, organitzat pel Ministeri de l'Interior del Govern d'Espanya i pel Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració del Consell d'Europa, celebrat a la ciutat de Barcelona els dies 30 i 31 de març, i l'1 d'abril de 2006.

Aeroports: crònica d'una privatització anunciada (I)

Fins ara les privatitzacions que s'han fet en serveis i empreses públiques han suposat augments significatius dels preus, empitjorar els serveis i substituir gran part de les plantilles estables per llocs de treball precaris. Les prejubilacions i baixes incentivades, amb l'esquer de "no ser traumàtiques", han estat substituïdes per empreses subcontractades i treballadors/es d'ETT's. Pels nous treballadors, el cost és pitjors condicions de treball (salari, horaris, polivalències) que les dels que treballaven en aquests serveis quan eren públics, incompliment generalitzat de principis que semblaven fermament assentats com el de "per treball igual, salari igual", i un retrocés greu per les dones treballadores, els i les immigrades i els i les joves. A més, la falta de formació, el treball a preu fet, marcat per ritmes i necessitats irregulars, i la falta d'estabilitat, així com el fet que els serveis han passat a mans d'empreses financeres -que no tenen res a veure professionalment amb cap altra activitat que la de guanyar diners- han accelerat uns nivells de degradació que es reflecteixen directament en la motivació i eficiència dels i les treballadores i en el propi treball. Pitjors serveis, molt més cars.

La privatització, és la solució?

S'enganya qui vulgui pensar, com repeteix el mantra hipnòtic dels mitjans de comunicació, que la privatització solucionarà els problemes del caos del transport de rodalies de Barcelona, o dels aeroports espanyols. Ja fa un any de l'ocupació de les pistes de l'aeroport del Prat per part dels i les treballadors/es d'Iberia, colpejats per la brutal incertesa sobre el seu futur que va suposar l'encara no aclarida adjudicació del servei de *handling* a empreses privades que oferien

menys que Iberia. Aquest estiu ja hem vist resultats de la privatització salvatge del *handling*: increment de la pèrdua de maletes, demores i confusió en el lliurament, retards en l'embarcament... Els problemes han arribat a tenir una envergadura tan gran que, en alguns casos, grups de passatgers s'han amotinat arribant a enfrontar-se amb la policia en escenes properes a la histèria col·lectiva. Una de les companyies adjudicatàries que han substituït Iberia, *Flight Care*, reconeixia la manca de mitjans 'tècnics i humans' en una petició pública de

disculpes després d'un penós cap de setmana de l'estiu passat, ple d'incidents inusuals i amb milers de maletes perdudes. La premsa va crear ràpidament una cortina de fum: el caos era conseqüència de les limitacions de la gestió pública, els aeroports espanyols són els que menys maletes perden dels europeus. Ni una paraula sobre el possible efecte de la precarietat laboral i tècnica, els incompliments dels protocols de seguretat, la falta de mitjans per carregar automatitzadament equipatges, ni, menys encara, sobre les condicions en què es contracta el personal nou, sense preparació prèvia, i compartint la feina amb els subrogats d'Iberia, però amb sous i condicions laborals inferiors. De passada, això sí, es deixava caure maliciosament que part d'aquests treballadors estan esperant judici per sedició... i també que, com donava a entendre el tendencios i calumniador reportatge d'un informatiu de TV, han crescut els robatoris en els equipatges comesos per treballadors... No es donava la mateixa importància al creixement de les estafes per Internet en la venda de bitllets, o a la indefensió en què van quedar els que havien contractat vols amb la sobtadament "desapareguda" *Air Madrid*. A finals d'anys compararem els sucosos beneficis econòmics de les empreses privades adjudicatàries amb les pèrdues dels treballadors i dels usuaris. I aquests beneficis,

Aeroports Llatinoamericans: una experiència per examinar

Segons Giovanni Bisignani, director internacional de la IATA (associació que agrupa les companyies aèries) el procés de privatització dels aeroports llatinoamericans ha estat un fracàs, perquè "només ha generat beneficis pels seus propietaris i no inversions en noves infraestructures". En les declaracions del portaveu de la IATA, fetes a Mèxic el 9 de novembre passat, s'aclareix que els preus han pujat, i que "en molts llocs el fet d'administrar un aeroport (...) constitueix una llicència per imprimir diners". A això caldria afegir l'empitjorament de les condicions laborals i salarials dels treballadors i treballadores, que han vist multiplicar-se el nombre 'd'operadors' del sector, una mica semblant als contractistes i subcontractistes del sector immobiliari. Paral·lelament, s'ha constatat un descens en la seguretat aèria que situa Llatinoamèrica en el primer lloc d'aquesta llista tan indesitjable.

puixants en l'actual psicosi propiciada per la crisi, serviran de justificació al següent embat privatitzador que farà passar a mans de pocs el que fins ara és propietat de totes i tots: els aeroports, encara que, com també veurem, l'Estat seguirà usant els diners de totes i tots per 'facilitar la gestió privada', pagant amb els diners dels treballadors/es les noves obres i infraestructures, i els aeroports que no generin beneficis suficients.

"Aeroports de Madrid S. A.", una empresa feta a mida de la privatització de Barajas, i dels dos nous aeroports previstos a la comunitat. En el cas de Barcelona, la fórmula pot ser semblant, un híbrid entre una societat anònima amb accionistes, la Generalitat, l'Estat central, la Fira, l'Ajuntament de Barcelona... perquè la part estatal continuï pagant les despeses. Almenys fins que s'acabin les obres de l'AVE i del metro de l'aeroport,

el problema de les infraestructures de Catalunya queda així reduïda, d'una banda, a un greuge sense solució per la històrica falta d'inversions de l'Estat central i, per l'altra, a una pugna pel repartiment del pastís dels beneficis de l'aeroport de Barcelona per a la burgesia nacional.

... i Navegació Aèria

No és tan clar, no obstant això, el pla de privatització dels serveis de Navegació Aèria (Control i Informació de vols, radioajudes per la navegació, torres de control, etc.). Segons el model que tenia entre mans el PP el 2001, es crearia una mena d'agència, separada de la gestió aeroportuària, que es privatitzaria parcialment i a poc a poc, a més de mitjançant l'externalització de serveis que ja es practica, al ritme de l'anomenat Cel Únic Europeu, un projecte de la UE que pretén la màxima automatització del control aeri, mitjançant les tecnologies de comunicacions i satèl·lits, buscant minimitzar la funció dels controladors i creant grans centres capaços de controlar una quantitat d'espai aeri més gran que els actuals. Polítics i tecnòcrates implicats en el projecte han deixat entreveure reiteradament l'objectiu de 'limitar al màxim -o fer desaparèixer- l'actual pes dels controladors aeris', un col·lectiu que, per la seva posició central en l'actual sistema, pot resultar un escull important davant dels afanys privatitzadors.

Lucca. Barcelona.

**Estem recollint
ajuts per a
finançar les
activitats
internacionals de
LI, i ara
concretament per
la campanya
contra el
bloqueig a Gaza**

Col·labora!

Aeroports 'Espanyols'...

La intenció de privatitzar els aeroports és més que clara per després de les pròximes eleccions. De moment no sembla que hi hagi gaire interès en els aeroports més petits, així que tota la polseguera actual es refereix, inicialment, a un grup d'entre 8 i 20 aeroports dels 44 que hi ha. La futura privatització pot ser total o parcial, segons si parlen el PSOE o el PP -o CIU i ERC, en el cas dels aeroports catalans. En tots els casos es garanteix l'entrada de l'empresa privada en major o menor mesura, això sí, en els aeroports que poden donar beneficis immediats. Es parla d'això des dels anys 90, quan es va constituir l'ens públic AENA mentre es privatitzaven els aeroports llatinoamericans.

Els privatitzadors juguen amb diversos 'models', des de la societat anònima al consorci, amb o sense participació de les comunitats autònomes, dels ajuntaments i, sobretot, d'empreses financeres. La comunitat de Madrid ha creat ja

així com les previstes i previsibles ampliacions futures. Cal destacar que, des del propi PSOE, algunes veus apareixen periòdicament desmentint les seves intencions de privatitzar i la seva voluntat de 'mantenir la xarxa aeroportuària actual', cosa que sembla més una consigna tranquil·litzadora que una voluntat política acompanyada d'un pla d'actuació, ja que finalment tots se sumen a l'acord de 'donar espai a la iniciativa privada en la gestió dels aeroports'.

Una discussió que es creua, especialment a Catalunya, amb la de la privatització és la dels drets de les nacionalitats sobre les seves infraestructures, totalment frustrats en l'actual model centralista. No obstant això, la reivindicació fonamental dels nacionalistes catalans no és la d'un servei públic i de qualitat, gestionat per la Generalitat, que ajudi a desenvolupar solidàriament l'economia catalana, sinó la de l'entrada 'preferent' (CIU) o 'única' (ERC) del capital privat 'nacional'. L'actual i candent discussió sobre

Ceuta i Melilla a canvi del Sàhara

De rei a rè..

La visita a començaments de novembre de Juan Carlos I a Ceuta i Melilla aparentment va aixecar onades d'indignació i declaracions violentes d'alts càrrecs del govern del Marroc. Però sota aquesta aparença no només hi havia la unitat d'interessos estratègics que els uneixen des de fa anys, sinó també conjunturals pel que fa a l'impacte mediàtic d'aquesta visita en concret. Els de la Casa Real eren obvis, perquè responien a l'intent de rentar una imatge que s'estava deteriorant les setmanes anteriors –Jueves, crema de fotos, crítiques des de la dreta...- amb un bany de multituds. Això estava garantit amb la població dels enclavaments militars de Ceuta i Melilla, l'existència mateixa dels quals depèn d'un règim que, com el franquisme, garanteix militarment la usurpació al seu amo legítim: el Marroc. En canvi, no han estat tan obvis els interessos del règim alauita en una moguda mediàtica que aixecava una cortina de fum molt útil per intercanviar la legitimació internacional de la seva usurpació del Sàhara a canvi de vendes a l'imperialisme i de reconèixer el sionisme.

Les dates

El 6 de novembre era l'aniversari de l'inici de la Marxa Verda amb la qual va començar l'ocupació militar marroquina del territori del Sàhara després de la retirada de l'Estat espanyol i de lliura-lo al Marroc i Mauritània en l'Acord de Madrid. D'ocupador a ocupador: l'escàndol de la visita a Ceuta i Melilla desviava l'atenció de la neteja ètnica amb napalm i fòsfor blanc de la població sahraui a mans del règim alauita, per assentar mitjançant successius murs la colonització civil.

Però a més, aquest any era especialment important pels plans del Marroc pel que fa al Sàhara, que vol legitimar la seva ocupació d'una vegada per sempre.

L'ONU, encara que militar i políticament ha ajudat a consolidar l'ocupació (cascos blaus de l'operació MINURSO, Plans Baker I i II...), no l'ha legalitzat, ignorant l'annexió mitjançant l'informe del 19/4/06 i la resolució 1754 que reconeixen el dret a l'autodeterminació del Sàhara. Com en el cas de Palestina, l'últim pla proposaria la creació de dos estats separats per un mur de N a S amb una escassa sortida al mar per als sahrauis de tot just 10 km. Però ni així ho accepta Mohamed V, que a l'abril va presentar una contraproposta d'annexió total a canvi de la creació d'una autonomia per al Sàhara com a província marroquina. Malgrat tot, de moment, el pla no tenia suport al Consell de Seguretat.

EL Sàhara: moneda de canvi de l'espòli imperialista

L'Acord pesquer entre l'Estat espanyol i el Marroc de 2006 va ser el primer reconeixement internacional

sòlid sobre el qual Mohamed V construïria el seu pla d'autonomia. En ell el govern espanyol reconeixia el Marroc com a "administrador" del Sàhara i no com a ocupant, a canvi de saquejar les aigües territorials sahrauis.

D'altra banda, segons Afrol News i la publicació de maig del 2007 del diari israelià Maaref, abans del debat sobre el Sàhara al Consell de Seguretat, el Marroc va desplaçar una delegació a Tel Aviv demanant al lobby jueu que recolzés el seu projecte d'autonomia al Sàhara i pressionés Bush perquè els EUA abandonessin la seva posició de "neutralitat". A canvi, Mohamed V assumia el compromís de reconèixer l'Estat d'Israel i, en tant que president del Comitè per l'Alliberament d'Al Quds (Jerusalem), reprendre relacions diplomàtiques entre Israel i els països àrabs, trencades des del començament de la Intifada.

El setembre, segons el web "El Marroc digital" –patrocinat pel ministeri de Cultura espanyol-, a la reunió dels Ministres d'Exteriors de la UE amb 13 països mediterranis (el Marroc, Algèria, l'ANP, ...) la comissària europea de Relacions Exteriors, Benita Ferrero-Waldner, hauria declarat que estava "encantada" amb "l'esforç de la UE cooperant amb els seus veïns en favor

de la lluita contra el crim organitzat, el medi ambient i l'energia, la democràcia i l'educació", després d'informar del procés que condueix a la signatura d'un "estatut avançat d'associació" amb el Marroc previst per l'octubre de 2008, cosa que el convertiria en soci privilegiat de la UE.

Més recentment la visita de Sarkozy a finals d'octubre, no només havia reforçat el règim antidemocràtic marroquí que continua reprimint el seu propi poble, sinó que va donar suport explícitament al pla d'autonomia proposat pel Marroc, comproment-se a avalar-lo a l'ONU. A canvi, va comprometre la inversió de 3000 milions d'euros en la construcció del TAV per part de les multinacionals franceses i d'un acord entre el grup nuclear francès Areva i la Companyia de Fosfats del Marroc, per elaborar urani a partir de l'àcid fosfòric. L'explotació de les reserves sahrauis de fosfats proporcionarien 6000 milions de tones d'urani, que és el doble de les reserves mundials d'aquest mineral.

Els moviments de l'imperialisme per avalar un règim que sistemàticament reprimeix el seu propi poble -com l'1 de maig passat o les recents càrregues contra les manifestacions de l'ADPM-,

no són nous. Al contrari, mentre Mohamed V segueixi ocupant el Sàhara i reprimint brutalment a uns i altres, és la millor garantia "d'estabilitat" que li convé al saqueig imperialista. Els treballadors marroquins i el poble sahraui tenen davant seu el mateix enemic, i l'alliberament dels uns no serà sense el dels altres. Com deia Marx "Un poble que oprimeix un altre poble no pot ser lliure".

**No al pla d'autonomia del Marroc:
Sàhara lliure!
Prou de repressió: detinguts al
Marroc, llibertat!**

Esther

Amb els EUA a la zona, no hi ha autodeterminació per als kurds

Quan l'imperialisme nord-americà va envair L'Iraq el 2003 la gran majoria de l'opinió pública, fins i tot dels sectors "progressistes", va creure que la derrota de Saddam obriria la porta als kurds en el camí a la seva independència. De fet, dos anys més tard, amb la nova Constitució iraquiana elaborada sota l'estreta custòdia dels EUA, els 6 milions kurds del nord de L'Iraq van arribar a tenir un govern autònom regional, amb Massoud Barzani (el líder del Partit Democràtic de Kurdistan) com el seu president, mentre Yelal Talabani de l'Unió Patriòtica de Kurdistan assumia la presidència de L'Iraq. La col·laboració de Barzani i Talabani amb l'ofensiva imperialista a l'Orient Mitjà semblava prometre al poble kurd el seu desig perenne, el del dret a l'autodeterminació.

Però, res més equivocat. Avui dia, l'ofensiva turca contra la lluita dels kurds del nord de Kurdistan i el seu principal partit (Partit dels Treballadors de Kurdistan, PKK), ha descobert la crua realitat: el que interessa a l'imperialisme és només manipular els kurds per als seus pròpys interessos, i no les seves aspiracions històriques. George Bush va prometre al govern turc ajudar-lo en la seva lluita contra el "terrorista" PKK i va mobilitzar les seves tropes cap al nord on es troben els campaments de la guerrilla kurda, passant la informació als caçabombarders turcs. També Barzani i Talabani van comprovar, una vegada més, que eren simplement titelles de l'imperialisme, doncs van girar fàcilment l'esquena als 15 milions de kurds a Turquia i van col·locar els seus *peshmerges* (milícies kurdes) a les vies de proveïment de PKK per a aïllar-lo i poder capturar els seus principals dirigents, els quals demanda el govern turc insistentment.

Objectiu de PKK

Quan Abdullah Öcalan (Apo), l'històric i mitificat dirigent del PKK va ser capturat el 1999 a Kenya per la policia turca amb l'ajuda del Mossad israelià, el PKK ja havia canviat el seu programa d'un Kurdistan unificat, independent i socialista per un projecte més humil que no anava més enllà de reivindicacions democràtiques i culturals, que evidentment encara així significaven molt en un país on els kurds tenen prohibit fins i tot parlar en el seu propi idioma. També havien deixat de costat l'expectativa d'arribar a una guerra nacional d'independència contra l'imperialisme i contra els països que es dividien entre ells la pàtria kurda (principalment Turquia, Iran, L'Iraq i Síria). Durant els 90 van declarar diverses vegades l'alto el foc unilateralment, sense que el govern turc ho acceptés, i van emprar la lluita armada simplement per a autodefensa i per a forçar al govern a negociar.

El que va impulsar aquest canvi estratègic no era simplement que la direcció del PKK va començar a veure que no hi havia manera de vèncer militarment al segon exèrcit de l'OTAN més potent, sinó també que va quedar sota l'efecte de la caiguda del mur de Berlín el 1989, que el va animar en desvestir-se de la seva ideologia estalinista i assumir posicions més nacionalistes i burgeses. Öcalan va desenvolupar el seu nou projecte anomenat "federalisme democràtic" que incloïa drets democràtics i culturals per a la població kurda sota un país únic que podia ser Turquia. Per a arribar a aquest objectiu el PKK deixaria les armes, i fins i tot es dissoldria, amb la condició que el govern turc negociés amb ell com a màxim "dirigent de la nació kurda".

El que ignorava Öcalan és que cap govern turc acceptaria cap projecte kurd com a negociable mentre el règim de l'Estat segueix basant-se en la ideologia kemalista de "una única pàtria indivisible, on els que hi viuen són turcs", constatada en la Constitució i protegida pels militars. El règim turc ja havia creat sectors polítics i militars que es beneficiaven de la guerra permanent contra els kurds, i per salvaguardar els seus interessos no deixaven de pressionar i donar suport als governs xovinistes en la "lluita antiterrorista". En canvi el PKK, en comptes d'unir les masses turques i kurdes en una única lluita contra el règim bonapartista, buscava el remei a la Unió Europea que, suposadament, pressionaria a Turquia perquè aquesta atorgués drets als kurds, i obriria el camí a l'auto-democratització del règim.

I finalment, a partir del 2003 la presència de l'imperialisme nord-americà a L'Iraq i el seu pla de dividir el país deixant un espai d'autonomia als kurds en el nord, va provocar nous somnis en les files de PKK. Precisament per això, el PKK mai no va criticar la col·laboració de Talabani i Barzani amb l'imperialisme i mai no va

cridar a les masses iraquianes contra l'ocupació. En canvi va organitzar al PJAK (Partit de la Vida Lliure de Kurdistan, membre de la Confederació Democràtica de Kurdistan liderada pel PKK) a l'Iran contra el règim de Teheran, cosa que agradava a l'imperialisme nord-americà. I també va reprendre activitats armades a les províncies kurdes a Turquia, esperant que les incursions de les tropes turques cap als campaments de les milícies en les muntanyes de Kandil a l'Iraq provocarien el recel de Washington, posarien Barzani i Talabani al seu costat i ampliarien les seves bases al Kurdistan iraquian. Öcalan volia "internacionalitzar" la lluita del PKK per a doblegar al règim turc.

Amenaça turca

Turquia, com qualsevol altre país d'Orient Mitjà, va tenir relacions complexes amb els partits kurds a la regió, reprimint a les masses kurdes dins les seves fronteres, i donant suport als grups kurds que lluitaven contra els governs amb els quals ell mateix tenia conflictes. En els 90 va protegir al KDP a l'Iraq a canvi que aquest l'ajudés en l'abatiment del PKK, de tal manera que el PKK va arribar al límit de l'extermini i el govern va condecorar Barzani amb passaport turc. En canvi, contra Síria el 1998 va desplegar l'amenaça de guerra si Damasc no tancava les seues i campaments del PKK, i no lliurava Öcalan a la policia turca. L'ultimàtum va ser tan seriós que el govern sirí va veure's obligat a cedir i exiliar Öcalan que va buscar vanament refugi a Rússia, Itàlia i Grècia, i finalment va ser capturat a Kenya.

La formació d'una regió autònoma kurda al nord de l'Iraq mai no va agrair al règim turc, per la por que aquest fet animés "als seus kurds" a reivindicar el mateix dins Turquia, i per això es va oposar des del principi a la partició de l'Iraq i va començar a pressionar la direcció kurda iraquiana perquè no

s'atrevis a consentir més enllà d'un feble estatut autonòmic. També va aconseguir dels EUA tenir un espai d'influència econòmica al nord de l'Iraq i va arribar a subministrar gran part dels serveis i productes consumits a la zona kurda. Barzani i Talabani no van veure cap inconvenient no només en convertir el Kurdistan en una colònia d'EUA, sinó tampoc en fer-lo dependent de Turquia.

Quan el parlament turc va concedir a l'octubre al govern islamista el permís d'organitzar incursions militars fora de les fronteres nacionals amb la finalitat de perseguir les milícies del PKK, la primera reacció de Barzani i Talabani va ser que no permetrien que ningú els amenacés la sobirania iraquiana i kurda, i que no lliurarien "ni tan sols un gat kurd" al govern turc. Per altra banda, els EUA s'oposaven a les expedicions militars de Turquia al nord de l'Iraq amb la sospita que provocarien "desestabilització" a la zona. No obstant això, la trobada de 5 de novembre entre el primer ministre turc, Tayyip Erdogan, amb Bush a Washington va canviar de cop i volta tot el guió. Bush va prometre "tot el suport al govern turc en la seva lluita contra l'organització terrorista" i va ordenar als seus comandants a l'Iraq perquè facilitin a Turquia la necessària informació i logística en el combat contra les milícies del PKK, potser a canvi que Turquia donés suport a Bush en la seva política contra l'Iran.

Per la seva banda Nachirvan Barzani, el primer ministre del govern regional kurd i el germà de Massoud Barzani, va fer una declaració oficial de que el seu govern estaria disposat a col·laborar

amb el govern turc "en la millora de la seguretat fronterera". I a partir d'aquestes declaracions els *peshmerges* kurds van començar a mobilitzar-se per rodejar les muntanyes de Kandil on es refugien les milícies de PKK, assumint el paper brut que el govern turc demanava d'ells.

I finalment, sense que ningú ho demanés, el consell de la Unió Europea es va sumar a l'aliança "antiterrorista", donant suport al govern turc en la seva política contra el PKK, i va declarar que "ningú no pot objectar una incursió limitada de Turquia a l'altre costat de les seves fronteres, mentre això no produeixi la desestabilització de la zona". També va qüestionar "la sinceritat democràtica" del Partit de la Societat Democràtica, el partit pro-kurd que té 22 diputats en el parlament turc.

Cap a una guerra civil?

L'estratègia del PKK "d'internacionalitzar" la seva lluita contra el govern turc no va funcionar, ni va poder assolir el suport de Barzani i Talabani, que són nomerament els servents de l'imperialisme. De fet, aquests dos caps frívols havien lluitat entre si durant 6 anys en els 90 per a poder dominar la zona; Talabani

amb Saddam contra el PDK, i Barzani amb els mulàs d'Iran contra l'UPK. Ara tots dos, units sota la custòdia imperialista, es posen al servei del règim turc sota la directriu de Washington. Un procés que pot dividir les masses kurdes i provocar xocs catastròfics entre el PKK i els *peshmerges*.

Tant les polítiques pro-imperialistes de Barzani i Talabani, com l'estratègia oportunista de PKK, en comptes d'unir el poble kurd en la seva lluita pel dret d'autodeterminació, el divideixen i afebleixen davant els règims opressors i xovinistes de la zona. Mentre segueix dominant l'imperialisme a l'Orient Mitjà, el poble kurd mai no arribarà a veure la realització del seu somni de tenir una pàtria pròpia i independent. Això és una tasca que no es pot complir sense que el poble kurd unifiqui la seva lluita amb la d'altres pobles de la zona contra la dominació imperialista i dels règims opressors de la regió.

Muhittin

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100-3459-31-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI